

השר לביטחון לאומי – חה"כ איתמר בן-גביר
ע"י ב"כ עוה"ד דוד פטר מ.ר. 74400
רחוב קרן היסוד 27, ירושלים
טל: 02-6333793 פקס: 02-6333795
דוא"ל: office@dvdptr.com

המערער

- נ ג ד -

1. רפ"ק רינת סבן, מ"א 1115542
2. התנועה למען איכות השלטון בישראל (ע"ר), עמותה 580178697
3. קבוצת ניצבים (ומפכ"לים) בדימוס להגנת המשטרה והדמוקרטיה משיבים 1-3 ע"י ב"כ עו"ד אליעד שרגא ואח', מ.ר. 14660
מרחי יפו 208, ת.ד. 36054 ירושלים 9136001
טל': 02-5000073; פקס: 02-5000076
4. רב ניצב דניאל לוי, מפכ"ל המשטרה
5. משטרת ישראל
6. היועצת המשפטית לממשלה
משיבים 4-6 ע"י פרקליטות המדינה - אזרחי
שדרות וולפסון 2, ירושלים
טל: 073-3929601; דוא"ל: civil-dep@justice.gov.il

המשיבים

**ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מנהליים
ובקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין עד לבירור הערעור**

מועד מתן פסק הדין נשוא ערעור זו: פסק דין בעת"מ 60933-09-25, מיום 9.2.2026 (להלן: "פסק הדין") והחלטה ל"הבהרת" פסק הדין מיום 18.3.2026.

מועד אחרון להגשת הערעור דנא: 12.5.2026 (בכפוף למצב החירום המיוחד בעורף).

הערכאה שעליה מוגש הערעור דנא: בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים.

מועד המצאת פסק הדין: יום נתינתו.

האם מתקיים הליך רלוונטי נוסף: לא.

המותב המוסמך: מותב תלתא בבית המשפט העליון (ס' 14 לחוק בתימ"ש לעניינים מנהליים וס' 26 לחוק בתימ"ש).

סכום האגרה והערובה שיש לשלם: פטור מכוח סעיף 19(א) לתקנות בתי המשפט (אגרות) תשס"ז.

א. הסעד עליו נסוב הערעור

1. במסגרת פסק הדין נקבע כי על המערער, השר לביטחון לאומי (להלן: "השר"), לאשר את קידום המשיבה 1 לדרגת סני"צ וכי קידום זה יהיה בתוקף מיום 28.4.2025. זאת על אף דרישת השר לכנס את הספ"כ לצורך השלמת התשתית העובדתית והשלמת ההיועצות בגורמי המקצוע בטרם קבלת החלטה מנהלית סופית.

← פסק הדין מיום 9.2.2026 מצ"ב ומסומנת **נספח 1**.

← החלטה מיום 18.3.2026 מצ"ב ומסומנת **נספח 2**.

← התגובה המקדמית מטעם השר לביטחון לאומי מצ"ב ומסומנת **נספח 3**.

ב. עיקרי פסק הדין עליו נסוב הערעור - והחלטות העוקבות

2. פסק הדין קבע כי דין החלטתו של השר לדרוש דיון בספ"כ לצורך קבלת המלצה עדכנית בטרם החלטה מנהלית על קידומה או אי-קידומה של רפ"ק סבן בטלות. זאת נקבע תוך השענת פסק הדין על אדני ההנמקות הבאות:

א. "בנסיבות חריגות אלה, כשהשר מסרב הלכה למעשה לקבל החלטה בעניינה של העותרת פעם אחר פעם וגם לאחר שהונחו לפניו תשתית מלאה ומענה מקצועי מפורט, יש לראות בו כמי שהחליט שלא לקדם את העותרת בדרגה" (סעיף 52 לפסק הדין) [זאת על אף שמעולם לא הונחה בפני השר התשתית המלאה. יתירה מכך, התשתית המלאה הוסתרה מהשר. לפיכך מעולם לא התקבלה החלטה מנהלית סופית ביחס לדרגות אלא נתבקשה השלמה של הדיון בספ"כ על מנת לגבש את אותה תשתית. בכך שגה בימ"ש קמא ועל כך להלן בהרחבה].

ב. "בנסיבות העניין יש להתייחס אל הטעמים שהועלו במכתביו של השר ובתשובתו לעתירה, כפי שהובאו לעיל, כאל טעמי הסירוב" (סעיף 54 לפסק הדין) [אלא שכאמור מעולם לא היה "סירוב", ומעולם לא היו אלה טעמי "הסירוב", שכן לא הגענו אלא השלב המנהלי של החלטה סופית בשאלה הדרגות. כל שהשר ביקש, כבעל הסמכות הסטטוטורית, הוא המלצה מעודכנת מפי הספ"כ. בכך שגה בימ"ש קמא ועל כך להלן בהרחבה].

ג. "מתקיים ספק וחשש ממשי שמא עסקינן בשיקולים בלתי ענייניים שהועלו באורח חריג ואך ורק ביחס לעותרת" (סעיף 56 לפסק הדין) [אלא שאין דוגמה ואין מקבילה למצב הדברים החריג שמשתקף מנתוני המשיבה 1, אך מתבקש הוא שהספ"כ יעניק המלצה מקיפה ועדכנית לאור התשתית העובדתית שנחשפה ומכלול השיקולים הרלוונטיים. בכך שגה בימ"ש קמא ועל כך להלן בהרחבה על כך להלן בהרחבה].

ד. "עמדתו של השר מנוגדת באורח קוטבי לעמדת גורמי המקצוע במשטרה וזאת בלא כל בסיס" (סעיף 57 לפסק הדין) [אלא שעמדת השר מנומקת ומבוססת היטב, והסמכות הרלוונטיות בידיו. בכך שגה בימ"ש קמא ועל כך להלן בהרחבה].

ה. "בראשית הדרך – קודם שזומנה העותרת למסור עדות בתיק 4000 וקודם שחלה תפנית בעמדתו – אישר השר את קידומה של העותרת לתפקיד... (סעיף 58 לפסק הדין) [אישר תפקיד בתקן לחוד ואישר דרגה לחוד. אין חולק כי התפקיד אושר בזמנו. אלא שאין בכך כל רלוונטיות לשאלת הדרגות. בכך שגה בימ"ש קמא ועל כך להלן בהרחבה].

ו. "רק כעבור מספר חודשים ורק לאחר פניית הייעוץ המשפטי לממשלה אליו העלה השר לראשונה ובדיעבד נקודות וסוגיות שונות הטעונות לשיטתו בירור ושהן העומדות ביסוד עיכוב הקידום. סוגיות אלה כולן זכו למענה מפורט מאת גורמי המקצוע במשטרה ובכלל זה המפכ"ל, יועמ"ש המשטרה וראש אמ"ש" (סעיף 65 לפסק הדין) [אלא שהתשתית העובדתית המלאה **הוסתרה** מהשר, ורק עם חשיפתה השר ביקש השלמות. בכך שגה בימ"ש קמא ועל כך להלן בהרחבה].

ז. ביחס לביקורת כלפי המשיבה 1 בפסיקת בית משפט נכבד זה (בהרכב מורחב): "מעבר לכך המפכ"ל ויתר גורמי המקצוע השיבו לשר בפירוט וציינו כי מדובר בחקירה משנת 2019, כשהעותרת שהייתה אז קצינה זוטרה לא הייתה ממונה על החקירה ופעלה באישור ובהתאם להנחיות הממונים עליה ובלא שנשקלו או ננקטו כלפיה צעדים משמעותיים או פיקודיים. עוד הוסבר כי אין מדובר בעניינים המחוייבים דיווח בהתאם לנוהלי המשרד"

(סעיף 66 לפסק הדין). [אלא, שגם "קצינה זוטרה" צריכה להכיר את החוק על אכיפתו היא אמונה. וגם "קצינה זוטרה" צריכה להשיב לשאלות בית המשפט עת היא נשאלת שאלות קשות. אלא שלא כך אירע. יתירה מכך, בהמשך, באמצעות ראיות חדשות פרי חשיפת פרוטוקולים והתכתבויות, נחשפה תמונה מבעיתה של **מודעות מראש** לחובה הקונקרטי לפעול אך ורק לאחר קבל צו שיפוטי מתאים ורמיסה מוחלטת, במודע, של זכויות חשודים ונחקרים תוך הטעייה של בית המשפט. בכך שגה בימ"ש קמא ועל כך להלן בהרחבה].

ח. "שהציון שקיבלה במרכז הערכה אינו חריג ואינו מהווה חסם לקידום, כי 20% מהקצינים שקודמו קיבלו ציון כאמור או נמוך ממנו, וכי נתוני ציון מרכז הערכה הועברו למשרד טרם חתימתו של השר על מינויה של העותרת לתפקידה כעוזרת ראש אח"מ" (סעיף 68 לפסק הדין) [אלא שלא מדובר בנימוק ל"סירוב". השר ביקש התייחסות מהספ"כ מהו הטעם המיוחד שמצדיק, לאחר הצטברות כל יתר הנימוקים, את קידומה של המשיבה 1 על אף הציון הנמוך שקיבלה במרכז הערכה. באופן כללי ורוחבי בציונים נמוכים, טרם חתימה, השר ביקש באופן עקבי יתרון מיוחד בכישורים או בניסיון. בכך שגה בימ"ש קמא ועל כך להלן בהרחבה].

ט. "תגובה לטענת השר הבהירו המשיבים כי קודם להגשת העתירה פנתה העותרת ליועמ"ש המשטרה וזה אישר לה את הייצוג האמור" (סעיף 76 לפסק הדין) [אלא שאין באישור יועמ"ש משטרה כדי להתיר את האסור. יתירה מכך מדובר בגרסה מתפתחת שקדמו לה הצהרות מפי יועמ"ש המשטרה ומשטרת ישראל לכנסת ולתקשורת. בכך שגה בימ"ש קמא ועל כך להלן בהרחבה].

3. אחר מתן פסק הדין המערער פנה לבית המשפט הנכבד בבקשה לעיכוב ביצוע לצורך הגשת ערעור ביום 10.2.2026.

← בקשת עיכוב הביצוע עד לערעור מיום 10.2.2026 מצ"ב ומסומנת **נספח 4**.

4. ביום 22.2.2026 הוגשה לבית משפט קמא תשובה לתגובות הצדדים בבקשה לעיכוב ביצוע לצורך הגשת ערעור.

← תשובה לתגובות לבקשה עיכוב הביצוע מיום 22.2.2026 מצ"ב ומסומנת **נספח 5**.

5. התשובה לתגובות חשפה **ראיות חדשות** (שלא היה ניתן להשיג קודם לכן). עסקינן בראיות קרדינליות אשר משנות לחלוטין את המשוואה המשפטית. ראיות אשר מחזקות, דרמטית, את הצורך האקוטי בעיכוב הציבור לצורך הערעור, ובעצם הערעור כשלעצמו. זאת על מנת למנות, חלילה, את הותרתו על כנו של פסק דין שגוי מבחינה עובדתית ומשפטית.

6. למעשה בין הבקשה לעיכוב ביצוע ועד לתשובה לתגובות, תוך ימים אחדים, התחוויר לכולי עלמא, למעלה מכל ספק, כי **השר צדק לאורך כל הדרך**.

7. מאז ניתן פסק הדין טענות המערער זכו לחיזוק דרמטי, הן במישור העובדתי, והן במישור ההשלכות המשפטיות של אותן עובדות.

8. כפי שנטען מתחילת הדרך, את העתירה היה צריך לדחות, עוד בבית משפט קמא, משלל רב של טעמים משפטיים עקרוניים, ובמסגרת הערעור ייטען בהרחבה כי נפלה, למרבה הצער, שגיאה משפטית בפסק הדין עוד בטרם נחשפו העובדות החדשות.

9. באותם ימים, בין הבקשה לתשובה, במסגרת ת"פ 25-02-27278, הוגשה על ידי הנאשמים (באותו הליך) בקשה **זרמטית** לביטול כתב האישום מטעמים של הגנה מן הצדק בשל התנהגות בלתי חוקית ושערורייתית של המשיבה 1 והיחידה החוקרת תוך הטעיית בית המשפט בשלב החקירה (להלן: "**בקשת ההגנה מן הצדק**". צורף כנספח לתשובה לתגובות לבקשה לעיכוב הביצוע).
10. במסגרת התשובה לתגובות נתבקש בית משפט קמא לעכב את ביצוע פסק הדין על מנת שתינתן למערער האפשרות לממש את זכות הערעור, מבחינה מהותית ולא רק פורמלית; על מנת למנוע, דה פקטו, מעשה עשוי; על מנת לאפשר בחינה רצינית של העובדות הדרמטיות שנחשפו והשלכותיהן המנהליות; ועל מנת לבלום את השלכות הרוחב עוד בטרם מדובר בעניין חלוט מבחינה משפטית.
11. ביום 23.2.2026 דחה בית משפט קמא את הבקשה לעיכוב ביצוע.
- ← החלטת בימ"ש קמא מיום 23.2.2026 מצ"ב ומסומנת **נספח 6**.
12. ביום 10.3.2026 ביקשו המשיבים 1-3 בקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט בטענה כי המערער טרם העניק למשיבה 1 את דרגות הסני"צ.
- ← בקשת המשיבים 1-3 לפי פקודת בזיון בימ"ש מיום 10.3.2026 מצ"ב ומסומנת **נספח 7**.
13. ביום 10.3.2026 הגיש המערער את תגובתו המפורטת לפיה בכוונתו לערער על הכרעות בית משפט קמא השונות וכי עומדות לו זכויותיו הדיוניות בהקשר זה. בית משפט קמא נתבקש שלא לאיין את זכויותיו הדיוניות של המערער בעשיית מעשה עשוי.
- ← תגובה לבקשה לפי פקודת בזיון בימ"ש מיום 10.3.2026 מצ"ב ומסומנת **נספח 8**.
14. ביום 18.3.2026 ניתנה על ידי בית משפט קמא החלטה חריגה ביותר (להלן: "**ההחלטה המשכללת**") בזו הלשון:

"במצב דברים זה יש מקום להבהיר את הוראתו האופרטיבית של פסק הדין באופן שלא יותר עוד ספק, ככל שהיה כזה ויביא לביצועו של פסק הדין...
...בשים לב לזמן שחלף עד כה ולכך שמדובר בפעולה פשוטה שמצריכה אך זמן קצר נקבע כי על השר לאשר את קידומה של העותרת בדרגה וזאת עד ליום 23.3.26.
...ככל שהשר לא ימלא אחר פסק הדין במועד הנזכר, ישתכלל קידומה של העותרת לדרגת סני"צ מכוח ההחלטה השיפוטית ובתחולה רטרואקטיבית כפי שנקבע בפסק הדין".

15. מדובר בהחלטה ש"מבהירה" את פסק הדין (תוך חריגה מסמכות, ועל כך להלן) ולפיכך היא חלק בלתי נפרד מפסק הדין מבחינה משפטית.

נימוקי הערעור והשגות שנפלו בפסק הדין

- ג. **סמכות השר לביטחון לאומי ושגיאת בימ"ש קמא בהחלטה המשכללת (חריגה מסמכות)**
16. סעיף 7 לפקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "**פקודת המשטרה**") קובע כי הסמכות למנות "קצין משטרה בכיר", קרי – דרגת סגן ניצב ומעלה (ר' סעיף 1 לפקודת המשטרה), נתונה באופן בלעדי בידיו של השר, וכהאי לישנא:

7. השר רשאי למנות שוטר או אדם אחר למלא כל תפקיד מתפקידיו של קצין משטרה בכיר או להשתמש בכל סמכות מסמכויותיו, הכל בכפוף לתנאים שנקבעו.

17. הוראת המחוקק תורגמה גם למדרג נורמטיבי מנהלי בדמות נוהל 02.01.01 "גיוס, מינוי העלאה בדרגה ופרישה של קצונה בכירה במשטרת ישראל ובשירות בתי הסוהר"; נוהל אמ"ש 05.03.08 "מינוי קידום ושיבוץ של קצינים לתפקידי רפ"ק ומעלה"; ונוהל אמ"ש 05.03.12 "מינוי קצונה ופז"מ לדרגות קצונה במשטרת ישראל".

18. אין חולק, ומעולם לא היה חולק, כי הסמכות הבלעדית להעניק דרגות סני"צ נתונה בידי של השר לביטחון לאומי, המערער.

19. קביעה ברורה זו של המחוקק אינה מקרית. זהו האיזון הראוי שקבע המחוקק בין עצמאותה של משטרת ישראל, והכוח האדיר שבידי קציני משטרה בכירים מול האזרחים, לבין הצורך לוודא כי ישנה מרות אזרחית על הארגונים הביטחוניים החמושים במדינה דמוקרטית.

20. הסמכות להעניק דרגות הינה, כאמור, החלטה של השר, כגורם המנהלי העליון. סמכות זו כוללת, ממילא, גם את הסמכות לפקח על מלאכת איסוף התשתית העובדתית וגיבושה המקצועי עד לכדי הבשלתה והנחתה בפני השר. זאת על מנת לוודא שההחלטה המנהלית מטעמו מתקבלת לאחר שמלוא היריעה פרושה ונשקלו כל השיקולים הרלוונטיים, כנדרש בכל החלטה מנהלית. והדברים קל וחומר בן בנו של קל וחומר עת עסקינן בסוגיה רגישה וחמורה כגון מינויו של קצין משטרה בכיר.

21. הלכה היא כי בית המשפט ינהג בריסון מפליג ביותר עת נתקפת החלטה מנהלית הנוגעות להענקת דרגות בארגונים ביטחוניים, ובכלל זה משטרת ישראל.

22. ראו לעניין זה את האמור בבג"ץ 3884/16 פלונית נ' השר לביטחון פנים (נבו 20.11.2017):

"בית משפט זה ימעט אפוא להתערב בשיקול הדעת של הרשות בהחלטות הנוגעות למערך כוח האדם בשירות הציבורי דרך כלל, וביתר שאת כאשר מדובר במשטרה, המופקדת על אכיפת החוק ועל הגנה על ביטחון הציבור ושלומו."

הלכה זו, שלה מופעים רבים ביותר, נקבעה עת ניזונו החלטות מנהליות סופיות, שלא כבענייננו כאמור להלן, והדברים הם קל וחומר בן בנו של קל וחומר.

23. ראו לעניין זה את האמור בבג"ץ 5562/07 עו"ד דרור שוסהיים נ' שר לביטחון פנים (נבו 23.7.2007):

"כלל ידוע הוא כי החלטת רשות מוסמכת למנות אדם לתפקיד בשירות הציבורי, ובכלל זה בגופי המשטרה, נתונה לביקורת שיפוטית (בג"ץ 7074/93 מאיר סויסא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פד"י מח(2) 749, 775 (1994); בג"ץ 7542/05 פורטמן נ' שר התחבורה, תק-על 2007(1) 1725, פסקה 20. (2007) אשר להיקף הביקורת השיפוטית, העקרון הנוהג הוא כי שיקול הדעת הנתון לגורם הממנה להחליט על מערך המינויים וחלוקת התפקידים במערכת המשטרתית הוא רחב, ותחום ההתערבות השיפוטית בשיקול דעת זה הוא צר, ושמור למקרים קיצוניים וחריגים בלבד. כלל זה חל באשר למערך המינויים בשירות הציבורי דרך כלל, והוא חל ביתר שאת במערכות המופקדות

על בטחון המדינה ועל אכיפת החוק. במערכות אלה, מרווח שיקול הדעת של הגורם הממנה לקבוע את התאמתו של אדם לכהן בתפקיד במסגרתו הוא רחב במיוחד. ממילא, נכונות בית משפט זה להתערב בשיקול דעת זה היא צרה במיוחד (בג"ץ 3866/96 שיבלים נ' השר לביטחון פנים, פד"י נ(4) 814 (1996); בג"ץ 66/85 לריה נ' רב ניצב איבצן - מפכ"ל משטרת ישראל, פד"י לט(2) 724 (1985); בג"ץ 651/86 מלכה נ' שר המשטרה, פד"י מ(4) 645, 655-656 (1986); בג"ץ 1284/99 פלונית נ' ראש המטה הכללי, פד"י נג(2) 62 (1999); בג"ץ 659/07 התנועה למען איכות השלטון נ' שר הביטחון, תק-על 2007(1) 910 (2007); בג"ץ 1722/05 מפקח רות קרן נ' מפכ"ל המשטרה, תק-על 2006(1) 940 (2006); בג"ץ 734/83 שיין נ' שר הביטחון, פד"י לח(3) 393, 398-399 (1984); בג"ץ 5770/05 נגה ויזל, צוערת נ' מפכ"ל המשטרה, תק-על 2006(3) 2775 (2006); בג"ץ 6840/01 פלצמן נ' ראש המטה הכללי - צבא ההגנה לישראל, תק-על 2005(4) 219 .

...סבירות ההחלטה המינהלית, והחלטה בענין מינוי לתפקיד בשירות הציבור בכלל זה, נבחנת על-פי אמות המידה הבאות: ראשית, האם נשקלו בגידרה כל השיקולים הצריכים לענין, ואין בלתם; שנית, האם ניתן לשיקולים הרלבנטיים השונים משקלם היחסי הראוי במסגרת האיזון הנדרש ביניהם לצורך קבלת ההחלטה. בגדר שיקולים אלה עשויים להישקל שיקולים נוגדים זה לזה, שכל אחד מהם מושך לכיוונו, ועל מקבל ההחלטה להעריך את משקלם היחסי הראוי, ולהגיע לנקודת האיזון המתאימה ביניהם."

על אודות הייחודיות של הארגונים הביטחוניים, והמדיניות השיפוטית אשר נמנעת מהתערבות בסוגייה הרגישה של מינויים בתוכה ראו בג"ץ 3194/10 לאה צוריאנו נ' שר הביטחון (נבו 23.3.2011) ובג"ץ 1868/00 יורם גולן נ' ראש המטה הכללי - רא"ל שאול מופז (נבו 8.5.2000).
24. ראו לעניין זה גם את האמור בבג"ץ 6745/19 ערן לובטון נ' הפרקליט הצבאי הראשי (נבו 14.3.2022):

"בית המשפט קמא עמד על כך שהחובה לגבש תשתית עובדתית התומכת בהחלטה מנהלית כוללת שני היבטים: החובה לאסוף ראיות שישמשו תשתית להחלטה, והחובה לבסס את ההחלטה על ראיות מספיקות. אכן, "אין טעם בהחלטה שנימוקיה סבירים וראויים, אם אין היא מתאימה לנסיבות העובדתיות" (דפנה ברק-ארז משפט מינהלי כרך א 439, (2010) ובהקשר זה כבר נפסק כי אין די בהשערות שאינן מעוגנות בנתונים, אלא יש לקיים "בדיקה עניינית נאותה" אשר תוכל לתמוך במסקנה

מבוטסת (ראו: בג"ץ 852/86 אלוני נ' שר המשפטים, פ"ד מא(2) 1, 53. (1987) הלכה היא כי החובה לקבל החלטה מנהלית על בסיס תשתית עובדתית הולמת, מקפלת בתוכה את החובה המוטלת על הרשות לדאוג כי יהיו בידיה כל העובדות והנתונים הנוגעים לעניין, וכן עליה לוודא כי היא אינה מתחשבת בעובדות ובנתונים שאינם נוגעים לעניין (בג"ץ 987/94 יורונט קווי זהב בע"מ (1992) נ' שרת התקשורת, פ"ד מח(5) 425, 412 (1994))."

25. הרי שההלכה המנחה קבעה מבחנים ברורים שלאורם, ובהתבסס עליהם, ניתן לבחון את סבירות שיקול הדעת המנהלי בסוגיות מינויים בארגונים ביטחוניים:
- א. האם גובשה התשתית העובדתית המלאה, לרבות איסוף הראיות המנהליות הנדרשות? [בעניינו ברי שלא, וראו להלן].
- ב. האם נשקלו כל השיקולים הצריכים לעניין, ואין בלתם? [בעניינו לא הבשיל ההליך לכדי החלטה סופית, וראו להלן].
- ג. האם ניתן לשיקולים הרלוונטיים השונים משקלם היחסי הראוי? [בעניינו לא הבשיל ההליך לכדי החלטה סופית, וראו להלן].
- ד. האם מקבל החלטה הגיע לנקודת האיזון המתאימה? [בעניינו לא הבשיל ההליך לכדי החלטה סופית, וראו להלן].
26. לפיכך, בהיבט זה, שגה בית משפט קמא במספר מישורים.
27. **ראשית**, עת התערב במינויים במשטרת ישראל, מערכת ביטחונית, עוד בטרם החלטה מנהלית סופית בת תקיפה. ואף אם הייתה החלטה סופית בפנינו, ברי כי המקרה של המשיבה 1 כה חריג שזה לא המקום בו תקום הצדקה להתערבות בביקורת שיפוטית מנהלית (ששמורה בארגונים ביטחוניים רק למקרי קצה).
28. **שנית**, עת התערב, במסגרת החלטת השכלול, בעצם הענקת הדרגה בפועל במשטרת ישראל, מערכת ביטחונית.
29. **החלטת השכלול אינה רק טעות משפטית, אלא היא חריגה מסמכותו של בית המשפט הנכבד.**
30. **החוק ברור: את הדרגות מעניק השר לביטחון לאומי, והוא בלבד.**
31. **לא ניתן לעקוף את השר לביטחון לאומי, משל עסקינן במינוי אפוטרופוס לדין.**
32. כך גם בכל תחום מנהלי אחר. כאשר, לשם הדוגמה, בית הדין לעררים מעניק לעורר רישיון מסוג א/5, את הרישיון יעניק לבסוף שר הפנים, ולא בית המשפט.
33. הדילוג אותו ביצע בימ"ש קמא, במסגרת החלטת השכלול, מהווה פלישה שלא בסמכות למתחם השמור לרשות המבצעת על פי הוראת המחוקק.
34. את הסדר הטוב בין הרשויות אנו בהחלט יודעים כיצד מפרים, אלא שלתקן הפרות כאלה לעתים לוקח עשורים רבים.
35. ואת זאת עשה בימ"ש קמא תוך איון, דה-פקטו, של זכויותיו הדיוניות של המערער לערער.
36. מה טעם יש בזכות ערעור, דה-יורה, ללא האפשרות לעכב ביצוע פסק בלתי הפיך, דה-פקטו.
37. שגה בכל אלו בית משפט קמא.

ד. **שגה בימ"ש קמא עת דחה את הבקשה לסילוק על הסף: העתירה הוגשה תוך ביצוע עבירות פליליות חמורות, לצד עבירות משמעותיות והפרת כללי האתיקה**

38. שגה בית משפט קמא שדחה את טענות המערער בדבר הצורך לסלק את העתירה על הסף.
39. המשיבה 1 יוצגה בהליך דנא על ידי עורכי דין מטעם התנועה למען איכות השלטון, היא המשיבה 2.
40. על פי הודאת באי כוחה של המשיבה 1, עורכי הדין מטעם המשיבה 2, במסגרת מכתבם לוועדה לביטחון לאומי של הכנסת, מיום 17.11.2025 (להלן: "מכתב התנועה"): א. הייצוג מסופק למשיבה 1, על ידי המשיבה 2, בחינם (סעיף 26 למכתב התנועה). ב. מדובר בייצוג משפטי שהוא שירות בשווי של עשרות אלפי שקלים (סעיף 27 למכתב התנועה). ג. הייצוג מסופק למשיבה 1 בשל היותה עובדת ציבור והחשיבות שרואה המשיבה 2 באספקת הגנה ל"מתריעים בשער" (סעיף 25 למכתב התנועה). מכתב התנועה למען איכות השלטון מיום 17.11.2025 צורך לתגובת השר לעתירה.
41. הרי אלו עובדות ברורות וגלויות אשר מצורפות להן הודאות בעל דין מובהקות, ולכל אלה משמעות משפטית חמורה ביותר.
42. **חוק שירות הציבור (מתנות), התש"ס-1979** (להלן: "חוק המתנות") אוסר על עובד ציבור לקבל מתנה "באשר הוא עובד ציבור".
43. מתנה, על פי הגדרת חוק המתנות היא: "הקניית נכס שלא בתמורה או מתן שירות או טובת הנאה אחרת שלא בתמורה".
44. מילים פשוטות – ייצוג משפטי, כשירות שווה כסף, מהווה מתנה על פי הגדרת חוק המתנות (ר' לעניין זה בג"ץ 7074/93 סויסא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מח(2) 749, 790 (1994)).
45. המשיבה 1 הינה קצינה במשטרת ישראל.
46. שוטרים כלולים בהגדרת "עובד ציבור" לעניין חוק המתנות כפי שנפסק במפורש מפי בית המשפט העליון בעניין בג"ץ 5604/19 התנועה לטוהר המידות נ' חבר הכנסת בנימין נתניהו (נבו 9.10.2022) שם בית המשפט הורה לרה"מ להשיב מענק שקיבל מבן דודו לצורך מימון הוצאותיו המשפטיות (להלן: "בג"ץ מימון הגנת רה"מ"):
- "היסוד השני המופיע בהוראת סעיף 2(א) לחוק, נוגע לזהותו של מקבל המתנה ואף הוא מוגדר באופן רחב. כך, "עובד ציבור" מוגדר בסעיף 1 לחוק כ"נושא משרה או תפקיד מטעם המדינה, לרבות חייל כמשמעותו בחוק השיפוט הצבאי, תשט"ו-1955" כלומר, החוק נועד לחול על עובדי מדינה, שוטרים, סוהרים וחיילים וכן על חברי ממשלה, חברי כנסת וכיוצא באלה".
47. עוד נפסק בעניין בג"ץ מימון הגנת רה"מ, כי אפילו יחסי קרבה (בני דודים) אינם פוטרים את הצדדים להענקת המתנה מחוק המתנות כאשר המתנה ניתנה "באשר הוא עובד ציבור", כלומר כאשר הטעם הדומיננטי לנתינתה היא היות המקבל עובד ציבור (פסקאות 33-35).
48. בענייננו הדברים הם קל וחומר בן בנו של קל וחומר – המשיבה 1 והתנועה למען איכות השלטון אינם קרובי משפחה, כמובן. הקשרים הם קשרים על רקע הפעילות הציבורית, פוליטית, אקטיביסטית של התנועה למען איכות השלטון (וראו לעניין זה סעיפים 25-27 למכתב התנועה).
49. אם לא די באמור במישור המשפטי האנליטי, ובוודאי די באמור, אזי נוסף על כך כי אחת העותרות בהליכים שנידונו במאוחד בבג"ץ מימון הגנת רה"מ היא התנועה למען איכות השלטון בעצמה!

50. יאמר שוב, כי עניין זה בלתי נתפס ממש, ההלכה המנחה אשר קבעה כי מימון ייצוג משפטי מהווה מתנה אסורה לעובד ציבור נפסקה לאור עתירתה של מי שמעניקה כאן בענייננו מתנה אסורה לעובדת ציבור, היא התנועה למען איכות השלטון.
51. עמדת הייעוץ המשפטי לממשלה בבג"ץ מימון הגנת רה"מ הייתה חד משמעית – **חזקה על כל מתנה לעובד ציבור כי היא מתנה "באשר הוא עובד ציבור"**. ועמדה זו נתקבלה ונפסקה לכדי הלכה מנחה.
52. עיינו הרואות כי אותם בעלי דין ממש שטענו בתוקף כי מימון ייצוג משפטי לעובד ציבור מהווה עבירה פלילית, מבצעים אותה לנגד עיינו באופן מתמשך. זאת בעוד שהיועצת המשפטית לממשלה, שאמורה בכובעה האחר, כתובעת הכללית, לאכוף עניין זה אף לא מזכירה, ולו ברמז, את דבר העבירה המתבצעת לנגד עיינו במסגרת תגובתה.
53. נוסף וזכיר כי התנועה למען איכות השלטון מגישה כדבר שבשגרה עתירות מנהליות הדורשות לפתוח בחקירה כנגד אישי ציבור ובמסגרת זו העתירות דורשות את התייחסותה של משטרת ישראל, ובמיוחד את התייחסותו של אגף החקירות והמודיעין, בו משמשת המשיבה 1 בתפקיד מפתח רגיש במיוחד.
54. נאמר בבהירות – מי שהייתה באותה עת צפויה להיות מזומנת למסירת עדות, או אף להיחקר, בפרשת הפצ"רית העלימה עין מהתנהלותה של מי שעומד בראש צוות החקירה, זאת בכובעה כתובעת הכללית וכמייצגת המדינה בערכאות.
55. לצד ההשלכות הפליליות החמורות, ההתנהלות המתוארת מהווה אף עבירות משמעותיות מצד המשיבה 1, במסגרת הנורמות הפנים-משטרתיות (פקודת מטא"ר 06.02.08), וכן עבירת אתיקה מצד עורכי הדין המייצגים אותה בהליך מטעם המשיבה 2, לרבות הכשלת ה"לקוחה", המשיבה 1, בעבירה פלילית.
56. ביום 3.11.2025 עמותת "לביא זכויות האזרח ומנהל תקיין" (להלן: "**לביא**") הגישה את התלונות החמורות הבאות:
- תלונה למשטרת ישראל כנגד המשיבה 2 ועורכי דינה בגין עבירת שוחד.
 - תלונה למח"ש כנגד המשיבה 1 בגין שוחד וקבלת מתנה אסורה כעובדת ציבור.
 - מכתב דרישה ליועצת המשפטית לממשלה להורות על פתיחה בחקירה.
- תלונות "**לביא**" למשטרה ולמח"ש ומכתבה ליועצת המשפטית לממשלה מיום 3.11.2025 צורפו לתגובת השר לעתירה.
57. שגה בימ"ש קמא כשקיבל את נימוקי המשיבים כאילו די באישור יועמ"ש המשטרה בכדי להניח את הדעת בהקשר זה. תשומת הלב מופנית לנקודות הבאות:
- ראיה חדשה**: מסתבר שמדובר בגרסה מאוחרת שצצה באופן מעורר תמיהה כדי לספק מענה לבקשת המערער, במסגרת תגובתו לעתירה, לדחות על הסף את העתירה.
 - ביום 30.9.2025 תגובתה הרשמית של משטרת ישראל (שעל פי נהליה בסוגיות אלה עוברת את אישור יועמ"ש המשטרה) לשאילתה עיתונאית בנושא ייצוגה של רפ"ק סבן הייתה **שכלל לא נדרש "אישור" וכלל לא ניתן אישור שכזה ומשטרת ישראל לא מערבת בכך**:

ממשטרת ישראל נמסר:

קצינת המשטרה עתרה לבג"ץ באופן עצמאי ולא נדרשה לקבל אישור לשם כך. זכותו של כל שוטר, כשם שזכותו של כל אזרח במדינת ישראל לפנות לערכאות משפטיות במטרה להגן על זכויותיו שלטענתו נפגעו והכל בהתאם לחוק ולדין, ושוטרים אכן מממשים זכות זו ומשטרת ישראל אינה מתערבת בכך. נציין כי אין בידי משטרת ישראל מידע באשר למימון העתירה ואין הדבר בסמכותה או מעניינה.

בברכה,
דוברות משטרת ישראל

ג. חיזוק ראייתי לאמיתות הגרסה הראשונה (הודעת הדוברות) ניתן לראות בדבריו של יועמ"ש המשטרה בדיון בכנסת שעסק בפיקוח פרלמנטרי על ייצוג משפטי שמעניקות עמותות לקציני משטרה (אגב עניינה של רפ"ק סבן) (ראו פרוטוקול מס' 501 של הוועדה לביטחון לאומי, משיבה ביום 18.11.2025):

"אלעזר כהנא: ...לשוטרים אין ועד עובדים, אין מי שידבר בשמם. אני לא בטוח, אם היה לשוטרים ועד עובדים, שהדיון הזה היה מתקיים. אני לא יודע. אני לא נכנס פה לכל הדברים שנאמרו פה, חושפי שחיתויות, דברים כאלה, זה לא כל כך רלוונטי. אבל שוטרים למעשה נאלצים ללכת לייצוג פרטי ולעתור נגד המשטרה. זה בסדר, אנחנו יותר ממכבדים את זה, **אנחנו לא בודקים מי מייצג אותם**, לא בודקים את הסכמי שכר הטרחה. אם נתחיל לבדוק כל אחד: אה, זה עורך הדין הזה, הוא בכלל מזוהה פוליטית, הוא פעם היה בטלוויזיה ודיבר... רגע, אדוני, אני אגיע לכול. אנחנו לא בודקים אותם ואנחנו לא נכנסים להסכמי שכר הטרחה שלהם, אם זה חבר שלהם, בן דוד שלהם או פרו בוננו, אני לא יודע, אני לא אכנס לזה. אני לא רוצה להרתיע שוטרים מפני תביעות או עתירות. זאת זכות בסיסית חוקתית של אדם, זכות הגישה לערכאות, ולכן **אנחנו לא מתערבים בזה**. אנחנו גם לא מתערבים כשהם מיוצגים על ידי עמותות או ארגונים וכו', כשאין בדבר הזה כשלעצמו בעייתיות קונקרטית. הבעייתיות נבחנת אל מול פקודות המשטרה ופקודות המשטרה הן מאוד פשוטות, בין בעניין טובות הנאה ומה זו טובת הנאה, בין בעניין הזדהות פוליטית, זיהוי פוליטי, מה מותר, מה אסור. יש פקודות מאוד פשוטות. **זה יכול לבוא אלינו בכמה הקשרים, אני לא בודק את זה**. אם זה משהו זועק, אם...

...אם שוטר – לצורך העניין, זה לא קרה מעולם – היה עותר נגד המשטרה על כך שהיא לא מאפשרת הפגנה פוליטית אז

ברור שהייתי אומר: רגע, מה זה? אבל בנושאים אישיים של שוטרים, ככלל אנחנו לא בודקים. אם יש משהו מאוד מאוד זועק לשמיים, בולט, בעייתי, אנחנו יכולים להתערב.

תראה, בדרך כלל אנחנו לא מתערבים באופן יזום. מקרה יכול להגיע אלינו בשתי דרכים: האחת היא כשמישהו מבחון מתלונן, [כמו במקרה הזה], שהגיעו אלינו תלונות וישבנו עליהן. יכול להיות שאנחנו יכולים בלי להיכנס לעניינים פרטיים שקשורים לקצינה עצמה. הדרך השנייה היא ששוטרים וקצינים פונים אלינו מראש ושואלים: האם מותר לי? מה אסור לי? ואנחנו עונים להם. מה שמותר מותר, ומה שאסור אסור. קצינים הרבה פעמים פונים – הרוב לא פונים מראש, אבל הרבה פעמים כן – ואנחנו נותנים תשובות: מאשרים, לא מאשרים, מייעצים להם איך לעשות את זה נכון, מחתימים אותם על הסדרי ניגוד עניינים אם צריך”

קרי – יועמ”ש המשטרה הצהיר בפני ועדת הכנסת שביצעה פיקוח פרלמנטרי על הסוגיה כי ככלל המשטרה לא עוסקת בנושא ייצוג קציני משטרה בידי עמותות (דבר שדורש בירור כשלעצמו, היות שמדובר במתנה אסורה). וכי העניין מתעורר רק באחד משני מקרים: (1). פנייה חיצונית לבירור; (2). פנייה מוקדמת לאישור מראש מטעמו של קצין המשטרה. יועמ”ש המשטרה הצהיר כי עניינה של רפ”ק סבן שייך לקבוצת המקרים הראשונה. כלומר שהעניין התעורר בעתירה ובעקבות כך יועמ”ש המשטרה גיבש את יחסו לסוגיה (וכלל לא היה אישור מראש).

ד. לא ניתן שלא לתהות בקול רם: האם הוגש בענייננו, חלילה וחס, תצהיר שקרי? האם יועמ”ש המשטרה מסר גרסאות שאין בהן אמת לכנסת, או לציבור? לא ניתן להותיר עניינים אלו ללא בירור. אף לשם כך נחוץ ערעור זה.

ה. אין למשטרת ישראל, או ליועץ המשפטי של משטרת ישראל, או ליועץ המשפטי לממשלה, כל סמכות להתיר עבירה פלילית מסוג זה אף אם, כאילו וכביכול, המשיבה 1 ביקשה מהם אישור לפעולותיה. בית המשפט הנכבד מתבקש, בליט ברירה, להציב גבולות בעניין זה ולהיות גורם הבקרה המוסדי גם אם אך ורק מתוך הפריזמה של ניקיון הכפיים הנדרש מעותר בעתירה מנהלית.

58. מצב דברים זה, בו עצם הורתו של ההליך בחטא, חייבה את מחיקתה על הסף של העתירה דנא (ראו לעניין זה תקנות 7(א)(2) ו-20 לתקנות בתי משפט לעניינים מינהליים (סדרי דין), תשס”א-2000; וכן תקנות 4, 5 ו-42 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע”ט-2018)). ובימ”ש קמא שגה בעניין זה.

59. בית המשפט הנכבד מתבקש לתת דעתו לאלטרנטיבה בהקשר זה, מבחינת מדיניות שיפוטית. האם ניתן לנהל את העתירה נשוא הערעור עד תום, ובכך לסלול את הדרך לעובדי ציבור לעשות שימוש במתנות אסורות על פי חוק המוענקות להם בידי עמותות פעילות פוליטית; לייצר הליך משפטי המנותק מהעבירות הפליליות המתמשכות המתבצעות לנגד עיני בית המשפט; ולאפשר לחוטא לצאת נשכר עם סעד בידו המוכתמת בעבירה? כמובן שלא יעלה דבר זה על הדעת במדינת שלטון חוק.

60. אין מקום גם להרחיק עצמנו מהכרעה בשאלות אלו במישור המנהלי ובמישור הנורמות לעותרים ציבוריים, גם אם במישור הפלילי התלוות יתבררו (אם יתבררו) במסגרת אחרת. וכי מצופה שתוגש בנפרד בחלוף חודשים רבים עתירה לבג"ץ על שום מה לא נפתחת חקירה פלילית לאחר שהעניין הפך לבלתי רלוונטי ולאחר שכבר ניתנו פסקי דין במישור המנהלי והחטא נורמל?
61. העלמות עין ממצב דברים חמור זה תכשיר לעובדי הציבור קבלת מימון מגורמים פרטיים, ואף פוליטיים, ואחריתו מי ישורנה.
62. בית המשפט הנכבד מתבקש לסמן קו ברור בין הנורמטיבי לאשר איננו נורמטיבי.

ה. שגה בימ"ש קמא עת דחה את הבקשה לדחיית העתירה על הסף: אין כלל בנמצא החלטה

מנהלית בת-תקיפה

63. שגה בימ"ש קמא עת קיבל את הרושם שמבקשים המשיבים לייצר, ובניגוד לאופן המטעה שבו נוסחה תגובת היועצת - **כלל לא נתקבלה על ידי המערער החלטה מנהלית סופית** שלא להעניק למשיבה 1 דרגות סני"צ. לא היו דברים מעולם. ממילא אין החלטה על "עייכוב" הדרגות ולמעשה אין החלטה כלל במובנים של המשפט המנהלי.
64. התהליך המנהלי הרגיש והמקצועי הכרוך בשאלת מינוי וקידום המשיבה 1 היה בעיצומו, והוא נגדע באיבו מחמת הגשת העתירה דנא על ידה.
65. להלן ההחלטות התהליכיות שהתקבלו על ידי המערער:
- א. נקבע כי התשתית העובדתית שהונחה בפניו, ובפני הספ"כ, חסרה ביותר וכלל לא מאפשרת גיבוש החלטה בשאלת הענקת הדרגות בשלב זה. **שגה, אם כן, בימ"ש קמא, עובדתית ומשפטית, עת קבע כל "מלוא" התשתית הונחה בפני השר.**
- ב. נקבע על ידי השר כי המלצת הספ"כ ריקה מכל תוכן מהותי, הנמקה, שיקוף של תהליך שקילת השיקולים הרלוונטיים או התייחסות לתשתית העובדתית המלאה. מצב דברים זה לא מאפשר, ממילא, גיבוש החלטה בשאלת הענקת הדרגות בשלב זה.
- ג. נקבע כי היות שהתשתית העובדתית חסרה כלל לא ניתן, ממילא, להבשיל בשלב זה את התהליך המנהלי לכדי החלטה מנהלית סופית בשאלת הענקת הדרגות.
- ד. לאור הנ"ל ניתנה הוראה לדרגים המקצועיים להניח על שולחן השר לביטחון לאומי המלצה מעודכנת של הספ"כ אשר כוללת את מלוא התשתית העובדתית וכן התייחסות מקצועית מנומקת לאותה תשתית, לאחר שקילת כל השיקולים הרלוונטיים, כל שיקול במשקלו המתאים.
66. אלו אינן "החלטות מנהליות" במובנים של סופיות והנחיה אופרטיבית מכוח סמכות מנהלית אלא מדובר בליווי התהליך המנהלי התקין והמקצועי לצורך הבשלתו וגיבושו.
67. שלב זה, בו אנו נמצאים, **כלל אינו בר-תקיפה** במסגרת עתירה מנהלית משלל טעמים, חלקם משפטיים אנליטיים וחלקם נוגעים ליעילות.
68. האבסורד בענייננו מתחדד עת מביטים אל עבר הבקשה למתן צו ביניים אשר ביקשה לאסור על הספ"כ להתכנס ולדון בתשתית העובדתית המלאה.
69. תשומת לבו של בית המשפט הנכבד מופנית לכך שלמעשה העתירה ביקשה **סעד פנטסטי ותקדימי אשר מבקש לאסור על הדרג המקצועי ולו לדון בעובדות.**
70. השר ביקש שהדרג המקצועי ידון המלוא העובדות ויגיש לשולחנו המלצה עדכנית, בעוד שהייעוץ המשפטי לממשלה, המערערת ובימ"ש קמא אסרו על כך, דה-פקטו.
71. אכן, במסגרת זכות הגישה לערכאות כל אדם יכול לתקוף החלטה מנהלית, אם בידו טענה לעילה וברצונו לקבל סעד, אך בענייננו:

א. החלטה מנהלית – אין.

ב. עילה משפטית – אין.

ג. סעד חוקי – אין.

72. וביתר ביאור, לאחר הנחת המלצת הספ"כ על שולחנו, המערער נחשף לשתי עובדות מפתח:

א. התשתית העובדתית המלאה בנוגע למשיבה 1 הוסתרה ממנו – לרבות, בין היתר, הסתרת פסק דין חמור שיצא מפי בית המשפט העליון בהרכב בן תשעה שופטים (להלן בהרחבה).

ב. אין בפרוטוקול דיון הספ"כ כל התייחסות, באשר היא, לעובדות הרלוונטיות הדורשות התייחסות.

73. בהינתן שתי עובדות בסיס אלו, שיפורטו להלן בהרחבה, כלל לא ניתן לקבל החלטה מנהלית אשר דורשת פרישה מלאה של התשתית העובדתית הרלוונטית וגיבוש המלצה עניינית מצד הספ"כ, לאשר שקילת כל השיקולים הרלוונטיים ונתינת המשקל המתאים לכל שיקול.

74. השר ביקש לפיכך כי רק אחר השלמת ההתייחסות מצד גורמי המקצוע הדבר יובא להכרעתו.

75. בשלב זה, אם כן, כלל אין בנמצא כל החלטה מנהלית סופית בת-תקיפה.

76. כל תכליתה של העתירה בפני בימ"ש קמא הוא הפעלת לחץ פסול ופגום על גורמי המקצוע, ועל המערער, בכדי לחמוק מאימת ההחליטים הבסיסיים הנדרשים בטרם קבלת החלטה מנהלית. מעין law-fare למטרות קידום אישי.

77. **היכן, בתולדות המשפט המנהלי הישראלי, נשמע כדבר הזה – עתירה למתן סעד שיאסור על דרגי**

המקצוע לדון בתשתית העובדתית הנדרשת לצורך החלטה מנהלית? פליאה גדולה.

78. ביחס לכך שרק החלטה מנהלית סופית היא בת-תקיפה: עסקינן בהלכה מושרשת ושגורה היוצאת

כמעט מדי יום מפי בית המשפט העליון, ובתי משפט לעניינים מנהליים. ראו לעניין זה, לדוגמה, בג"ץ 4812/21 **עבד אלרחמן אבו סלאח נ' ממשלת ישראל** (נבו 12.8.2021), שם נקבע כי:

"דין העתירה להידחות על הסף. הלכה היא כי "באין החלטה מינהלית סופית של הרשות המוסמכת, לא מתקיים הבסיס הנדרש לקיום ביקורת שיפוטית על ההחלטה" (בג"ץ 5709/09 אבו זעיתר נ' שר הפנים, [פורסם בנבו] פסקה 4 (17.1.2010); וראו עוד מיני רבים: בג"ץ 6367/20 אלהדלין נ' ועדת המשנה לפיקוח על הבניה, [פורסם בנבו] פסקה 7 (28.4.2021); בג"ץ 9244/20 המועצה המקומית קדימה-צורן נ' שר הפנים [פורסם בנבו] (30.6.2021); בג"ץ 4659/19 ההסתדרות לרפואת שיניים בישראל נ' שר הבריאות, [פורסם בנבו] פסקה 24 (26.7.2021); בג"ץ 5182/21 אדוריים אגודה שיתופית חקלאית להתיישבות קהילתית בע"מ נ' שר הביטחון [פורסם בנבו]. (27.7.2021) גם אין בית המשפט נוהג לדון בעתירות בעלות אופי תאורטי. הוא הדין גם באשר לעתירות בהן מתבקש בית המשפט להכריע בעניין כלשהו על בסיס עובדות מסוימות משוערות-היפותטיות, שאין כל ביטחון שיתרחשו וייתכן שיתרחשו בצורה שונה מזו שמשערים העותרים (בג"ץ 8145/19 ברי נ' היועץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבו] פסקה 8 (2.1.2020); בג"ץ 3429/11 בוגרי התיכון הערבי האורתודוכסי בחיפה נ' שר האוצר, [פורסם בנבו] פסקה 33" (5.1.2012)).

79. כך גם בבג"ץ 5404/23 ריינזיר אנרגיה בע"מ נ' ממשלת ישראל (נבו 27.7.2023), שם הודגש גם ההיבט של היעילות הדיונית של ההלכה בעניין אי ההידרשות לעתירה שהוגשה בטרם התקבלה החלטה סופית:

"הלכה היא מימים ימימה, כי בית משפט זה לא יידרש לעתירה שהוגשה לפני שהתקבלה החלטה סופית לגופו של עניין; אלא בנסיבות חריגות ויוצאות דופן. שורשיה של הלכה זו נעוצים בטעמים של הפרדת רשויות. כפי שקבע השופט א' מצא בע"א 524/98 מדינת ישראל, משרד האוצר נ' ציון חברה לביטוח בע"מ ואח', פ"ד נב(2) 145, 151-152 (1998):

"ככלל, עתירה שהוגשה לפני שהרשות המוסמכת לכך קיבלה החלטה לגופו של העניין הנדון, דינה להידחות על הסף מחמת היותה מוקדמת (בג"ץ 1713/92, 6127 בזק, החברה הישראלית לתקשורת בע"מ נ' ממשלת ישראל ואח' [פורסם בנבו], בעמ' 473; ובג"ץ 2285/93, בשג"ץ 5138/93 נחום נ' ראש עיריית פתח-תקווה ואח' [פורסם בנבו], בעמ' 644). כלל זה, שיסודו בעקרון הפרדת הרשויות, מכתיב את גבולותיה של הביקורת השיפוטית על פעולות המינהל (י' זמיר הסמכות המינהלית (כרך א) [7], בעמ' 91-71). על רקע זה צמחו שיקולי המדיניות השיפוטית, המנחים את הביקורת על החלטות המינהל, המופעלת על-ידי בית-המשפט הגבוה לצדק. מכאן הכלל, שבית-המשפט מבקר את החלטת הרשות באמות-מידה של סמכות ושל סבירות, אך אינו ממיר את שיקול-דעתה בשיקול-דעתו ואינו מחליט במקומה. מכאן הכלל, שבהיעדר החלטה לא יידרש בית-המשפט לעתירה בהיותה "תיאורטית" (בג"ץ 3057/93 דיאמנט-כהן ואח' נ' שר החינוך והתרבות ואח' [פורסם בנבו], בעמ' 527). ומכאן הכלל, כי לפני שיעתור נגד רשות מינהלית מוטל על היחיד לפנות אל הרשות עצמה, לבקש ממנה למלא את חובתה ולהחליט בנושא עתירתו, ולתת לה שהות סבירה לעשות כן (בג"ץ 2915/96

הייקניד נ' היועץ המשפטי לממשלה ואח' [פורסם בנבו], בעמ' 820-821; ובג"ץ 2624/97, 2827, 2830 רונאל ואח' נ' ממשלת ישראל ואח'; שגב נ' ממשלת ישראל ואח'; סעדיה נ' ראש-ממשלת ישראל ואח' [פורסם בנבו], בעמ' 82-83 בפסק-דינו של השופט זמיר). זה אכן הכלל. סטייה ממנו עלולה לשבש את מערכת האיזונים שבין הרשויות. לפיכך, ובהיעדר נימוקים כבדי משקל המצדיקים לסטות ממנו, יש לנהוג על-פיו.

בבג"ץ 5586/22 אגוד מכוני הרישוי בישראל נ' שר האוצר, פסקה 5 [פורסם בנבו] (24.08.2022) עמדה השופטת ר' רונן גם על היעילות הדיונית הגלומה בכלל שלפיו בית משפט זה אינו דן בעתירה המוגשת לפני שהתקבלה החלטה סופית על-ידי הרשות המוסמכת:

“כידוע, בית המשפט העליון לא יידרש לעתירה המוגשת לפני שקיבלה הרשות המוסמכת החלטה סופית לגופו של עניין. הרציונל העומד בבסיס כלל זה הוא כי משטרם התקבלה כל החלטה, לא מתקיים הבסיס הנדרש לקיום ביקורת שיפוטית עליה. במקרים כאלה יש לתת לרשות המוסמכת הזדמנות להשלים את תהליך קבלת ההחלטות, אשר אף עשוי לייתר בסופו של דבר את הדיון בעתירה או למצער לחדד את המחלוקות כך שזו תתנהל בצורה יעילה יותר.”

80. שניים הם הרציונלים העיקריים אותם מנתה הפסיקה לעיקרון לפיו לא ניתן לתקוף בעתירה מנהלית מצב בו טרם התקבלה החלטה סופית:

א. **פגיעה בעיקרון הפרדת הרשויות** – ועינינו הרואות עד כמה הסעדים המבוקשים מבקשים מבית המשפט הנכבד לשלוח ידיו אל תוך הקרביים של ההליכים המקצועיים הפנימיים של קידום קצינים במשטרת ישראל, עד כדי ניסיון לאסור, בצו שיפוטי, דיון בספ"כ, הפורום הפיקודי העליון של משטרת ישראל, בתשתית העובדתית הרלוונטית, ועד כדי ניסיונה של היועצת המשפטית לממשלה לקיים טקס הענקת דרגות באולם בית המשפט. האבסורד הכרוך בכל אלו הוא ראייה לתבונתה של ההלכה המנחה בעניין זה בדיון המנהלי הנהוג בישראל. **הדברים אף מתחדדים לאור החלטת השכלול, שמעמיקה עוד יותר את הפגיעה, האנושה, בהפרדת הרשויות.**

ב. **היותה של עתירה מסוג זה תיאורטית** – משום שההחלטה כלל לא סופית. ובית משפט לא יידרש לעתירות תיאורטיות. זאת משום שיקולי יעילות דיונית; משום שהתשתית המלאה לא מונחת, ולא יכולה להיות מונחת, בפני בית המשפט ומשום שייתכן שהעתירה אף תתייתר או שהטיעונים ביסודה יהיו בלתי רלוונטיים.

81. אלו אם כן קביעות (פסק דין וההחלטה המשכללת) החותרות חתירה של ממש תחת יסודות המשפט המנהלי, ויסודות הפרדת הרשויות, תוך הנמקה המייצרת תחושת בהלה וחירום, אך מתעלמת מהצורך לקיים הליך מקצועי ותקין ללא התערבות גורמים זרים להליך.

82. **לפיכך שגה בימ"ש קמא עת דחה את הבקשה להורות על דחיית העתירה על הסף.**

ו. **סקירת תמצית העובדות הנחוצות לבירור הערעור**

83. ביום 14.10.2024 התקיים דיון שיבוצים במליאת הספ"כ (להלן: **"הדיון בספ"כ"**) (נספח 4 לתגובה המקדמית מטעם השר).

84. במסגרת הדיון בספ"כ נידונה בקשת ראש אח"מ למנות את המשיבה 1 לתפקיד עוזרת ראש אח"מ, אשר היא משרת אמון בתקן סנ"צ.

85. הספ"כ כלל לא דן בתשתית העובדתית הנוגעת לקצינה הנדונה, המשיבה 1.

86. **חשוב להבהיר, אין אנו אומרים שהדיון לא היה מספק, אנו אומרים כי לא היה דיון כלשהו בתשתית העובדתית.**

87. **לפיכך, כאמור לעיל, שגה בימ"ש קמא בכך שקבע ש"מלוא" התשתית הונחה בפני השר.**

88. ניתן לראות הד לדברים בהערות חברי הספ"כ:

"רח"ט תביעות: מה מיוחד בתפקיד הזה מיתר התפקידים? קבע המפכ"ל שלא דנים בתפקידי אמון, אז למה לעשות שונות.

ס' ר אח"מ: האגף עובר שינוי משמעותי מאוד, זה לא תפקיד רגיל, זה ע' ראש אדף שהוא היחיד בדרג סנ"צ, בשל העובדה שר' אח"מ נכנס לתפקיד נדרש לאייש את התפקיד. מכיר את המוקשים בתפקיד הזה נדרש לאפשר איוש של עוזר.

ממ"ז דרום: תומך במה שנאמר, צריך לקיים את הדיון בקצינה ובתפקיד ע' ר' האגף.

ממ"ז ירושלים: מזכים שיש למנות, לאפשר שיהיה לו עוזר באח"מ.

רמ"ח כ"א: עוזר זה תפקיד אמון במ"י, כל מפקד בסגל הפיקוד החדש שנכנס לתפקיד דאגנו לפנות ולמנות עוזר. חשוב לאפשר לר' אח"מ להיכנס לתפקיד עם עוזר ובנוסף לא פחות חשוב לדון בה גם ע"מ שניתן יהיה לפנות את התפקיד שהיא ממלאת כעת לסבב רפ"קים.

ר' אה"ד: אירוע חצי טכני וחצי מהותי. לא ניתן לבצע הצבה על תקן סנ"צ בלי לקיים דיון שיבוצים. הקצינה לא תוכל להתקדם עד שתבצע פו"מ. לא תוכל לקבל את מינוי סנ"צ".

89. ניתן להיווכח בנקל כי אלו הדברים שהעסיקו את הספ"כ במסגרת הדיון:
- א. דיון אודות השאלה מדוע מלכתחילה יש צורך בדיון שיבוצים בעניינה של עוזרת ראש אגף – והמענה לכך שמדובר בתפקיד ע' ראש אגף היחיד במשטרת ישראל בתקן סנ"צ.
- ב. דיון כללי בכך שעוזר אישי זהו "תפקיד אמון" ולכן ממילא אין דיון מעמיק.
- ג. דיון בכך שאין היא יכולה לקבל דרגות סנ"צ בשלב זה שכן חסר לה תנאי סף בלעדיו אין – קורס פו"מ.
- ד. דיון בהשלכות הארגונית של המינוי – שחרור צפוי של תקן רפ"ק.
90. התקיים אם כן דיון שאינו מתייחס כלל וכלל לתשתית עובדתית כלשהי הנוגעת באופן אישי במשיבה 1, וממילא כלל אין זה ברור באיזה מובן ניתן לראות בסיכום הדיון כ"המלצה" מבלי שיש ולו חוות דעת לפרוטוקול מצד קצין בכיר הסוקר את תיקה האישי ואת המידע הארגוני הרלוונטי.
91. החלטת המפכ"ל כסיכום הדיון בספ"כ הייתה כי "אין התנגדות של חברי הספ"כ למוניה של רינת סבן לתפקיד. מאחל לקצינה בהצלחה".
92. בסוף פרוטוקול הדיון בספ"כ נכתב כך:
- "ד' אמ"ש לאחר אישור מפכ"ל מאשרת להעביר המלצה לשר לתפקיד ע' ר' אח"מ למינוי סנ"צ בלבד כיון שנכנסת לתפקיד בפועל, אך לא תקודם בדרגתה עד לסיום קורס פו"מ".
93. מילים פשוטות – לאחר הדיון בספ"כ היה ברור כי הענקת דרגת סנ"צ כלל אינה על הפרק באותו שלב.
94. היות שמדובר במשרת אמון של ראש אח"מ ובתהליך ממושך עד שתגיע השעה להעניק את הדרגה, ומשום שהמשיבה 1 טרם ביצעה קורס פו"מ באותה עת, ביום 1.1.2025 אישר המערער את מינויה של המשיבה 1 לתפקיד עוזרת ראש אח"מ החל מתאריך 29.12.2024.
95. יודגש כי מדובר היה במינוי לתפקיד **בתקן ולא** בהענקת **דרגות** סנ"צ.
96. ישנו הבדל תהומי בין מינוי לתפקיד בתקן מסוים לבין הענקת הדרגה הרלוונטית (ר' לעניין זה, לדוגמה סע"ש 13994-04-23 **צחי חבקין - מדינת ישראל משרד לבטחון פנים** (נבו 25.10.2023), וכן ראו עמדת המדינה שם).
97. כך הם הדברים בשירות המדינה באופן כללי ובוודאי בארגונים הביטחוניים. לעתים אנשים ראויים וטובים משמשים בתפקיד בתקן דרגה הגבוה מזה בו הם מחזיקים בפועל מטעמים שונים, לעתים אי עמידה בתנאי סף לדרגה, אי עמידה בקריטריונים שונים, מגבלות תקציביות ארגוניות וכן על זו הדרך.
98. ביום 2.4.2025 הוגשה ללשכת השר לביטחון לאומי המלצה לאישור דרגת סנ"צ למשיבה 1.
99. המערער, השר לביטחון לאומי, עשה לו מנהג, מראשית כהונתו, לעבוד תוך נקודת מוצא כי תהיה זו מעילה באחריות שהפקיד בידי המחוקק אם לא יעמיק בהמלצות המוגשות לשולחנו בטרם הוא מאשר אותן.
100. זוהי זכותו, אחריותו ואף חובתו, כנבחר ציבור וכשר לביטחון לאומי.
101. אין איש החולק על סמכותו זו.
102. יתירה מכך, אם השר היה מתפרק מסמכותו והופך את חתימותיו לחתימות קיום טקסיות הרי שהוא היה מפר את הדין.

103. במסגרת ההעמקה והעיון בהמלצה לקידום המשיבה 1 עלו מספר נקודות אשר הובילו את השר לביטחון לאומי לשאול שאלות הבהרה ולדרוש המלצה עדכנית מאת הספ"כ.
104. הנוהל המשרדי "גיוס, מינוי, העלאה בדרגה ופרישה של קצונה בכירה במשטרת ישראל ובשירות בתי הסוהר", מס' 02.01.01 (נספח 13 לתגובת היועצת), קובע כי:
- א. לא ימונה יותר מקצין אחד למשרה בכירה אחת (סעיף 10(ב)).
- ב. המלצה לשר למינוי של קצין במשרה בכירה או להעלאה בדרגה תועבר לראש את"ב במשרד, בסמוך לאחר קיום דיון השיבוצים ולכל המאוחר 30 ימי עובדה לפני מועד המינוי או הקידום המבוקש.
105. בענייננו נדרשה הבהרה על שום מה זקוק ראש אח"מ, באופן ייחודי וחריג, לשני תקנים של עוזרים כאשר אחד מהם, גם זה באופן ייחודי וחריג, בתקן סנ"צ. עם כל הכבוד להסברים שקיבל בעניין זה בימ"ש קמא, מצופה לקבל הסברים אלו מהגורמים המוסמכים בספ"כ.
106. עוד נדרשה הבהרה מדוע ההמלצה הונחה על שולחן המערער אינה עדכנית, כדרישת הנוהל, אלא היא בת חצי שנה. זהו פגם מנהלי של ממש שמונע הכרעה על בסיס תשתית עובדתית עדכנית. לא בכדי נדרשת המלצה עדכנית וזאת בכדי לוודא שישנה התייחסות למלוא התשתית העובדתית הרלוונטית. גם בכך שגה בימ"ש קמא.
107. נדרשה הבהרה מדוע המשיבה 1 עברה קורס פו"מ בשב"ס, באופן חריג וייחודי, זאת בעוד היא בתפקיד רגיש ביותר במשטרת ישראל. גם בכך שגה בימ"ש קמא עת התייחס לבקשת הבהרה כסיבה להחלטה שלא לקדם (החלטה שאין בנמצא בשלב זה), משקלם של הדברים שונה מבחינה מנהלית.
108. נדרשה הבהרה מדוע לא צורפו להמלצה מסמכים חיוניים בלעדיהם אין, כגון: פרוטוקול מלא של דיון השיבוצים; מדדי איכות תפקוד ושח"ק; סיכום דיון תנועות וכן כל המסמכים הרלוונטיים, כמקובל. **שוב, גם כאן שגה בימ"ש קמא, עובדתית ומשפטית, עת התבסס על כך שמלוא החומר הרלוונטי הועבר לשר עובר לאישור שניתן לאיוש תפקיד עוזרת ראש אח"מ. הדברים אינה נכונים במישור העובדתי ויצאה תקלה תחת ידי בימ"ש קמא.**
109. נדרשה הבהרה אודות מידע, שהוסתר מהשר, לפיו המשיבה 1 קיבלה במרכז ההערכה ציון 5 שמבטא סיכויים נמוכים להצלחה. גם כאן שגה בימ"ש קמא עת התעלם מכך שבכל המקרים בהם ישנם מומלצי קידום עם ציוני כה נמוכים השר מבקש טעם מיוחד, ניסיון מיוחד או כישורים מיוחדים לפני חתימתו.
110. נדרשה הבהרה אודות ההליכים המשפטיים השונים בהם הייתה מעורבת, לרבות כאלה שבהם התנהלותה זכתה לביקורת חריפה מפי בית המשפט.
111. כך לדוגמה **הוסתר** מעיני השר לביטחון לאומי כי במסגרת בש"פ 1758/20 **יונתן אוריך נ' מדינת ישראל** (נבו 26.1.2021) ציין המשנה לנשיאה לשעבר, כבוד השופט מלצר, ביחס לזכרונה של המשיבה 1 כי:
- "לכך יש להוסיף את העובדה שבחקירתה פקד סבן הרבתה להשיב שאיננה זוכרת, או ביקשה שלא להשיב לשאלות מסוימות שהופנו אליה... מאידך גיסא, התשובות שנתנה לפיהן אין היא זוכרת דברים, מובנות פחות".
- "...במקרה שפנינו פקד סבן הודתה למעשה שלא היתה ערב לדרך ההסכמה הנדרשת ממי שהמשרה מבקשת לחזור למכשיר הסלולרי שלו (כנגזר מהלכת בן חיים) וכן לנוהל המשטרתי

הרלבנטי, וזהו איפוא תנאי מספיק, לדעתי, להפעלת ההגנה מן הצדק".

112. אף במסגרת דנ"פ 1062/21 **יונתן אוריך נ' מדינת ישראל** (נבו 11.1.2022) קבע כבר השופט אלרון כי "אין חולק שנפל פגם באופן בו נהגו החוקרים".
113. למעשה הרכב של תשעה שופטים בבית המשפט העליון הסכימו כי נפלו פגמים חמורים ביותר בהתנהלות החקירה שם באותו עניין שפגעו באופן קשה בזכויות אזרח, זכויות נחקרים וחשודים, שלטון החוק ואף קבילות הראיות.
114. **פסק הדין בדיון הנוסף אף כולל דיון בשאלה מהי הדרך הנכונה, כמדיניות שיפוטית, כדי לוודא שמשטרת ישראל לא תחוש, בטעות, שניתן להעלים עין מאירועים אלו או כיצד נמנעים מתמריץ שלילי לחוקרים להמשיך ולהפר את הדין (אם בית המשפט לא משית סנקציות בתחום קבילות הראיות או בכל תחום אחר).**
115. ראו לעניין זה דבריו הנהירים של כבוד הש' אלרון (שנותר בדעת מיעוט בשאלת הסעד אך בנוגע לאי-החוקיות של פעולות החוקרים הייתה תמימות דעים במותב המורחב):

"פרקטיקה זו, אשר למעשה אינה מבחינה בין צווי חיפוש בחצרים לבין צווי חיפוש במחשבים ובמכשירי טלפון ניידים חכמים בפרט, נלמדת גם מדברי החוקרת בדיון שהתקיים בבית משפט השלום בתל אביב – יפו בעניין עליו נסוב דנ"פ אוריך... **רק חוקרת אחת שהייתה מעורבת בעניין הופיעה בבית משפט השלום, ואף היא נמנעה מלהשיב לחלק מהשאלות שהופנו כלפיה.** זאת, באופן המקשה ללמוד על הטעמים להגשת צו החיפוש המבוקש ועל מאפייני אי החוקיות שהייתה כרוכה בחיפוש המוקדמים.

...מחויבותו של בית המשפט לשמירת קיומו של הליך הוגן היא מושכל ראשון במעלה המהווה את אבן היסוד עליו נסמך המשפט הפלילי. בהתאם, חובה על בית המשפט למנוע שימוש לרעה בכוח הרב שיש לחוקר אל מול נחקר, ולאזן כוח רב זה על ידי הקפדה כי חוקרי המשטרה מקיימים את הוראות החוק ככתבן וכלשונו..."

...הליכי חקירה אשר מעליהם מרחפת עננה של ספק באמינותם, כשרותם, תקינותם וחשש לקיפוח זכויות הנחקר, עלולים להוביל לחוסר אמון בתוצאות החקירה – הן מצד בית המשפט הזן בהליך העיקרי והן מצד הציבור. בפועל, כבמקרה דנן, אנו עדים לפגיעה **חוזרת ונשנית** בזכויותיהם ובפרטיותם של נחקרים במהלך חקירתם. המקרה שלפנינו ממחיש זאת. **אין חולק שנפל פגם באופן בו נהגו החוקרים,** ועל כן איני רואה מדוע פגם זה שהוביל לעיכוב ההליך והתדיינות רבה מצדיק גישה המרחיבה, הלכה למעשה, את מרחב הפעולה של גופי החקירה; ומנגד, את צמצום זכויותיהם של נחקרים. לדידי, רצוי שבית משפט זה ינקוט **בגישה שתתמרץ את מניעת**

הישנותם של פגמים מסוג זה, וכך יימנע סרבולם של הליכים
פגיליים”.

116. מבחינה מוסדית, הגורם שמבקר בצורה המעמיקה ביותר את המשטרה במדינה דמוקרטית זהו בית המשפט.
117. אם נעלים עינינו מביקורת שיפוטית על המשטרה אזי המשטרה תיוותר ללא איזונים ובלמים.
118. **לא יעלה על הדעת שהייעוץ המשפטי לממשלה למעשה דורש כי תיאסר כל התייחסות באשר היא, תהא משקלה אשר תהא, לביקורת חמורה שהשמיע בית המשפט העליון בהרכב תשעה שופטים.**
119. נושאים אלו מצאו ביטוי כבר במכתב הראשוני, מיום 15.7.2025, ששלח המערער למר משה בכר, סמנכ”ל בכיר במשרד לביטחון לאומי (צורף על ידי העותרים לעתירתם וסומן שם ע/7).
120. מרגע שהמערער ביקש מענה לשאלות ההבהרה, וכן ביקש הבהרה מדוע מידע קריטי הוסתר ממנו לצד דיון מחודש ועדכני בספ”כ, החל מחול שדים שההליך דנא הוא המשכו.
121. מספר רב של מכתבי איומים נשלחו מטעם המשנים ליועצת המשפטית לממשלה. להם השיב המערער באופן ענייני כי לא ניתן להשלים את ההליך המנהלי ללא התייחסות לתשתית העובדתית וגיבוש המלצה עדכנית לאחר שקילות כל השיקולים ונימוק ראוי נספחים 6-5 לתגובה המקדמית מטעם השר).
122. מכתבים אלו עניינם אחד – דרישה המערער להעניק באופן מיידי דרגות סנ”צ למשיבה 1 מבלי לקיים הליך תקין, מבלי שמונחת בפניו תשתית עובדתית רלוונטית ומבלי שקיבל את המלצת הספ”כ העדכנית אשר כוללת התייחסות לתשתית העובדתית המלאה ושוקלת את כל השיקולים במשקלם המתאים.
123. הייעוץ המשפטי לממשלה למעשה הניח אולטימטום על השולחן, או שהמערער ימעל באחריותו ויפר את הדין המנהלי בישראל וייעתר לדרישתם להעניק למשיבה 1 דרגות סנ”צ או שהם יעשו ככל שלא ידם כדי להדיחו מתפקידו בכובעם כמשיבים בעתירות המבקשות את פיטוריו.
124. יאמר בבהירות – המשנים ליועצת המשפטית לממשלה, ד”ר לימון ועו”ד אפק, ניסו להתערב התערבות פסולה ופרסונלית, ממניעים עלומים, בקודש הקודשים של תהליכי קידום קצינים במשטרה. וזאת תוך איומים בוטים ושימוש לרעה בכוח המשרה.
125. ובכן, על כך השיב השר לביטחון לאומי במכתבו למשנים ליועצת המשפטית לממשלה, מיום 15.7.2025, בזו הלשון (צורף לעתירה וסומן שם ע/6):
- ”אין באיומיכם כדי להזיז ולו במילימטר את מחויבותי, ואת חובתי, לקיים את ההליך התקין במלואו לאחר קבלת תשתית עובדתית מלאה ושקילת כל השיקולים הרלוונטיים”.
126. ישפוט נא בית המשפט הנכבד מי הוא זה הצד המתערב התערבות זרה ופסולה, ממניעים עלומים, במלאכת הקודש של קידום קצינים במשטרת ישראל ומי הוא זה העומד על קיום הדין המנהלי, המנהל התקין וקיום החובות הסטטוטוריות המוטלות על השר לביטחון לאומי.
127. חיזוק משמעותי מהעת האחרונה לתיאור הדברים מפי המערער ניתן למצוא במכתב המפכ”ל שפורסם אך לאחרונה, שבמסגרתו הוא נוזף במשנים ליועצת המשפטית לממשלה בזו הלשון:
- ”הח”מ ימשיך לשמור על עצמאות המשטרה, מתוקף תפקידו, ומצופה מגורמי הייעוץ המשפטי לממשלה כי לא יגלו מעורבות במינויים משטרתיים לא להם...”

128. אין בידינו אלא למחות מחאה חריפה על הניסיון לייצר עלילה של ממש כאילו הסיבה לכל אלו היא עדותה של המשיבה 1 במסגרת ת.פ. 67104-01-20 **מדינת ישראל נ' בנימין נתניהו** (להלן "תיקי נתניהו"). כאילו זהותו של הנאשם באותו הליך רלוונטית כהוא זה לענייננו. גם בכך שגה בימ"ש קמא שגיאה קשה ומצערת.

129. **הדברים התעוררו ברגע שנחשפה בפני השר לביטחון לאומי התשתית העובדתית שהוסתרה מפניו עד אותה עת.**

130. כפי שניתן להיווכח ממכתבו של המערער, מיום 15.7.2025, למר בכר, סמנכ"ל המשרד (צורף על ידי העותרים וסומן שם 7/ע), הציטוטים מעדותה של המשיבה 1 בתיקי נתניהו הובאו אך **כאינדיקציה** נוספת, כתיעוד לסימפטום אפשרי, להיעדר הכרת נהלים, היעדר זיכרון, חמקנות ממתן תשובות לשאלות בית המשפט ובעיית אמינות כללית שעלו מפסיקות בימ"ש קודמות. עניינים אלו בהחלט דורשים התייחסות, והפרכה, לאור פסיקת בית המשפט, במותב תשעה, בעניין אוריך.

131. אחר פסק הדין, כאמור לעיל, נחשפו ראיות חדשות דרמטיות במסגרת בקשת ההגנה מן הצדק.

132. **בקשת ההגנה מן הצדק חושפת, באורח נדיר וייחודי ובאמצעות ראיות מובהקות שמקורן בחומרי החקירה, את אשר התרחש "מאחורי הפרגוד" בפרשת אוריך והחזירה לטלפונים:**

א. בניגוד לגרסת המשיבה 1: הייתה גם הייתה **מודעות מלאה בזמן אמת** לכך שמבוצעות פעולות חיפוש בלתי חוקיות במכשירי טלפון ואף ברכבים וכלים.

ב. בוצעה פנייה לבית משפט לקבלת צווים רק בדיעבד ולאחר שכבר בוצעו חדירות בלתי חוקיות לטלפונים (שהיקפן הוסתר גם בהמשך), זאת על מנת "להלביץ" את הראיות להמשך.

ג. היחידה החוקרת הסתירה מבית המשפט כי בוצעו חדירות בלתי חוקיות טרם נתבקשו הצווים, והסתירה שחלק מהחומרים שהוגשו, לצורך קבלת הצווים, הופקו במסגרת חיפושים בלתי חוקיים.

ד. **בוצעה הטעייה מכוונת, מצד המשיבה 1, של בית המשפט בדבר היקף החדירות הבלתי חוקיות ובדבר המודעות בזמן אמת של החוקרים לצורך בהוצאת צו בטרם ביצוע החיפוש.**

ה. באופן מודע ומכוון סוכלה ההחלטה עליה הורה כבוד השופט (כתוארו אז) אלרון בבש"פ 7917/19 על מנת להסתיר מבית המשפט את היקף הפגמים, ועל מנת להימלט מההשלכות המשפטיות של מעשים חמורים אלו.

ו. **נחשפה הודעת דוא"ל של המשיבה 1, מיום 10.10.2019 בה עולה, במפורש, המודעות מראש, בדבר הצורך ב"צווי חדירה למכשירי הסלולר".**

ז. **בתוכנית החקירה שערכה המשיבה 1, מיום 20.10.2019, עולה היערכות אופרטיבית מראש לתפיסה של המכשירים, דבר אשר התרחש ללא צו.**

ח. עובדות אלו סותרות חזיתית את גרסאותיה של המשיבה 1, שמצאו את מקומן לבסוף, בשל הטעיה של ממש, אף בפסיקות בית המשפט, לרבות בפסק הדין נשוא הערעור דנא.

133. כל אלו דורשים, על אחת כמה וכמה, דיון מחודש בספ"כ.

134. לאור האמור מתבהרת התמונה וניתן להיווכח בנקל כי:

א. התשתית העובדתית המלאה הוסתרה מעיני השר לביטחון לאומי.

ב. התשתית העובדתית המלאה כלל לא הייתה ידועה לספ"כ.

ג. הספ"כ מעולם לא קיים דיון בתשתית העובדתית המלאה.

ד. המלצת הספ"כ אינה כוללת התייחסות כלשהי לעובדות הרלוונטיות, וודאי שאינה שוקלת את כל השיקולים הרלוונטיים.

- ה. המלצת ספ"כ עדכנית, כנדרש על פי הנהלים, כלל לא קיימת.
- ו. אין בענייננו החלטה מנהלית בת-תקיפה זאת שכן לא התגבשה החלטה סופית.
- ז. ההליך נולד ומתנהל בחטא מסוג מתנה לעובד ציבור במסגרת הייצוג המשפטי שניתן על ידי עורכי הדין מטעם המשיבה 2 למשיבה 1.
- ח. הייעוץ המשפטי לממשלה פועל בכוחנות ובדורסנות תוך התעלמות בוטה מהדין ומההליך התקין ומתערב, ממניעים עלומים, בשאלת קידומה של קצינה ספציפית. זאת תוך איומים בהדחת השר.
- ט. כל זאת מתרחש עת בית המשפט העליון קבע כי היועצת המשפטית צריכה למשוך ידיה מחקירת פרשת הפצ'רית, אשר נחקרת ביחידתה של המשיבה 1.
- י. היועצת המשפטית לממשלה, כמשיבה, פועלת בניגוד עניינים אישי ומוסדי, ומבקשת סעדים אופרטיביים שאין מקומם במשפט הנוהג.
135. **כל זאת אירע כאשר הסעד החריג, במסגרת החלטת השכלול, כלל לא נתבקש בידי המשיבים 1-2, העותרים שם.**

ז. הערה בדבר המסגרת הדיונית

136. **הבקשה לעיכוב הביצוע הייתה בקשה לעיכוב ארעי לפרק זמן קצר לתכלית של הגשת הערעור, כפי שהוסבר במפורש שוב ושוב בידי המערער שם בבקשתו ובתגובותיו לאחר מכן.**
137. משמעות הדברים היא כי ניתן לערער על ההחלטה לדחות את בקשת עיכוב הביצוע במסגרת כתב הערעור (ראו ע"א 2631/15 **הראל חברה לביטוח בע"מ נ' נור מסארוה** (נבו 17.6.2015); ע"ו 56148-02-23 **מדינת ישראל נ' יעקב שחר ואח'** (נבו 24.4.2023); רע"א 8033-09-25 **משה אצלן נ' האפוטרופוס הכללי כמנהל נכסי המנוח יונה אנואר ז"ל** (נבו 7.9.2025)).
138. ההחלטה המשכללת היא למעשה חלק בלתי נפרד מפסק הדין (לפי עיקרון הסופיות) וניתן לערער עליו ועל הוראותיו במסגרת הערעור דנא.
139. בית משפט קמא יצר (תוך חריגה מסמכות כפי שיובהר להלן) חרב מתהפכת שנוחתת בסופו של יום 23.3.2026.
140. מצב זה חייב את המערער להקדים את המועדים המוקנים לו על פי חוק לצורך מימוש זכויותיו הדיוניות בערעור ולכלול בכתב הערעור את הבקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין למשך ניהול הערעור דנא.
141. ככל שבית המשפט יסבור כי היה נכון לנקוט באפיק דיוני שונה כבר נפסק כי המדיניות השיפוטית היא כי אין לראות בכך סיבה מספקת כשלעצמה על מנת לדחות את בקשת עיכוב הביצוע (עע"מ 2696/06 **מדינת ישראל נ' ראמי ג'מיל חרכוש** (נבו 22.5.2006)).
142. מבוקש לפיכך כי בית המשפט הנכבד יורה על עיכוב ביצוע פסק הדין, לרבות ההחלטה המשכללת, למשך זמן ניהול הערעור הדנא.

ח. סיכום

143. על בית המשפט הנכבד לתת דעתו לדרך בה מנסים המשיבים להוליכו.
144. המשיבים, ולמרבה הצער אף בימ"ש קמא, מבקשים לגרור את בית המשפט הנכבד לתוך המרחב הפנימי של הרשות המבצעת, אל תוך כבשן התהליכים המנהליים, בטרם התקבלה החלטה מנהלית, ובסוגיות רגישות שברגישות – מינויים בארגונים ביטחוניים.
145. אנו עדים לבלבול ביחס לנומרות החלות על עובדי ציבור והנתק הנדרש בינם לבין גורמים פרטיים; לבלבול ביחס לשאלת הסמכויות החוקיות של השר לביטחון לאומי; לבלבול ביחס למרות האזרחית על כוחות הביטחון; לבלבול ביחס לצורך בעילה משפטית עת עותרים לבית המשפט; לבלבול ביחס לכך שלא נכון לפסוק סעדים שלא נתבקשו; לבלבול ביחס לדין המנהלי להפרדת הרשויות ושלטון החוק בכלל.

146. בתרחיש אחר: אם שר אחר היה מקדם את המשיבה 1 ללא הדרישות לבירור מעמיק שהעלה המערער הייתה זו חריגה קיצונית ממתחם הסבירות ואף מעילה של ממש באחריות הכרוכה בסמכויותיו הסטטוטוריות הרגישות.
147. פעולות השר מבטאות הגנה מוחשית ומיידית על שלטון החוק, הדין המנהלי, ההליך התקין וזכויות חשודים ונחקרים.
148. מי יגן על אזרחי ישראל מפני גורמי חקירה שפוגעים בזכויותיהם תוך הפרת הדין?
149. מי ישיב לחששותיו של כבוד השופט אלרון?
150. לאור האמור בית המשפט הנכבד מתבקש:
- להכריז על ההחלטה המשכללת מפי בימ"ש קמא כחריגה מסמכות.
 - להורות על עיכוב ביצוע פסק הדין מפי בימ"ש קמא עד להכרעה בערעור דנא.
 - להורות למערערת 1 להחליף את הייצוג שניתן לה שלא כדין במסגרת הערעור דנא.
 - להורות על קבלת הערעור, הפיכת פסק דינו של בימ"ש קמא ודחיית העתירה.
 - להורות על תשלום הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בתוספת מע"מ כדין.
151. מן הדין ומן הצדק שכך יעשה.

דוד פטר, עו"ד

ב"כ המערער - השר לביטחון
לאומי

ירושלים, היום, 23.3.2026